

Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešnom tumačenju koje je Opći sud proveo glede članka 3. stavka 3. Uredbe br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije⁽¹⁾. Komisija nije dopustila da odbor u predviđenom vremenskom roku ispita sve potrebne elemente, uključujući stopu subvencija, kako bi iznio svoje mišljenje o nacrtu uredbe.

Drugi žalbeni razlog temelji se na pogrešnom tumačenju članka 164. stavka 2. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1234/2007 od 22. listopada 2007. o uspostavljanju zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta i o posebnim odredbama za određene poljoprivredne proizvode (Uredba o jedinstvenom ZOT-u)⁽²⁾. Žalitelj osobito ističe da je Opći sud Provedbenu uredbu br. 689/2013 pogrešno ocijenio kao „periodični poljoprivredni instrument”.

Treći žalbeni razlog temelji se na nepostojanju opravdanosti ili nedostatnosti obrazloženja Provedbene uredbe br. 689/2013 i osobito se odnosi na ocjenu kao „standardne uredbe” i na obrazloženje određivanja stope subvencija na 0 eura. Osim toga, način određivanja stope subvencija ne podliježe sudskom nadzoru. Obrazloženje pobijane presude o postupnom smanjenju stope subvencija je proturječno.

Četvrti žalbeni razlog temelji se na povredi zakona ili očitoj pogrešci u ocjeni s obzirom na to da Opći sud nije pravilno protumačio kriterije članka 164. stavka 3. Uredbe br. 1234/2007. Naime, Opći sud je, s obzirom na određene kriterije, prihvatio činjenicu da je Komisija diskrecijski i bez obrazloženja uzela u obzir izvještajno razdoblje od 2009. do 2013., dakle iznimno dugo razdoblje iz prošlosti, umjesto 2013. godinu kako su zahtijevale relevantne odredbe i osobito članak 164. stavak 3. točka (a) Uredbe br. 1234/2007. Opći sud je također počinio očitu pogrešku u ocjeni kad je smatrao da, među ostalim, razlika u cijeni brazilske peradi nije dovela do potrebe za izvoznim subvencijama radi osiguranja ravnoteže tržišta Unije u sektoru mesa peradi kao i prirodnog razvoja u pogledu cijene i trgovine. Naposljetku, Opći sud je priznao da je Komisija počinila pogrešku kad je pred njim iznijela argumente različite od onih koje je navela pred upravljačkim odborom.

⁽¹⁾ SL L 196, str. 13.

⁽²⁾ SL L 55, str. 13. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 5., str. 291.)

⁽³⁾ SL L 299, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 9., str. 61.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Grčka) 1. travnja 2016. – Ovidiu-Mihaita Petrea protiv Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

(Predmet C-184/16)

(2016/C 211/43)

Jezik postupka: grčki

Sud koji je uputio zahtjev

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Ovidiu-Mihaita Petrea

Tuženik: Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

Prethodna pitanja

- 1) Treba li članke 27. i 32. Direktive 2004/38/CE⁽¹⁾, u vezi s člancima 45. i 49. UFEU-a i u skladu s postupovnom autonomijom država članica kao i načelima legitimnih očekivanja i dobre uprave, tumačiti na način da se njima nalaže – ili da na temelju njih dopušteno – opozivanje potvrde o prijavi boravišta građana Unije, ranije izdane državljaninu druge države članice na temelju članka 8. stavka 1. Uredbe predsjednika Republike br. 106/2007, te donošenje, u odnosu na istog, odluke o vraćanju sa državnog područja države domaćina, kad je takav državljanin, iako upisan u nacionalni popis neželjenih stranaca sa zabranom ulaska u svrhu zaštite javnog poretka i javne sigurnosti, ponovno ušao na područje predmetne države članice i tamo pokrenuo gospodarsku aktivnost, a da pritom nije zatražio opozivanje zabrane ulaska sukladno postupku iz članka 32. Direktive 2004/38, ako se smatra da potonja mjera (zabrana ulaska) predstavlja samostalni razlog javnog poretka koji opravdava opozivanje potvrde o prijavi boravišta državljanina države članice?

- 2) U slučaju potvrdnog odgovora na prethodno pitanje, može li se navedeni činjenični slučaj poistovjetiti s nezakonitim boravkom građana Europske unije na području države domaćina, tako da je tijelu nadležnom za opozivanje potvrde o prijavi boravišta državljanina druge države članice dopušteno donošenje odluku o vraćanju u smislu članka 6. stavka 1. Direktive 2008/115/EZ⁽¹⁾, i to usprkos tome što, s jedne strane, potvrda o prijavi boravišta ne predstavlja, kao što je to opće prihvaćeno, temelj za zakoniti boravak u državi i, s druge strane, što se Direktiva 2008/115 primjenjuje *ratione personae* isključivo na državljane trećih država?
- 3) U slučaju negativnog odgovora na isto pitanje, mogu li se opozivanje potvrde o prijavi boravišta državljanina druge države članice u svrhu zaštite javnog poretka i javne sigurnosti, potvrde koja ne predstavlja temelj za zakoniti boravak u državi, i donošenje, u odnosu na tog istog državljanina, odluke o vraćanju – koje akte donosi nadležno nacionalno tijelo izvršavajući postupovnu autonomiju države članice domaćina – smatrati, prema pravilnom tumačenju prava, jedinstvenim upravnim aktom u smislu članka 27. i 28. Direktive 2004/38 koji je podložan sudskom preispitivanju u odnosu na uvjete koji su predviđeni tim odredbama, kojima je u ovom slučaju predviđen samo jedan način upravnog protjerivanja građana Europske unije sa područja države članice domaćina?
- 4) U slučaju potvrdnog ili negativnog odgovora na prvo i drugo pitanje, protivi li se načelu djelotvornosti nacionalna sudska praksa koja se sastoji u zabranjivanju upravnim tijelima i, slijedom toga, nadležnim sudovima pred koje je iznesen spor, da nadziru jesu li poštovana postupovna jamstva propisana člancima 30. i 31. Direktive 2004/38 u vezi s predmetnom zabranom ulaska, u kontekstu opozivanja potvrde o upisu boravišta građanina Europske unije ili donošenja odluke o protjerivanju sa područja države članice domaćina zbog toga što je u odnosu na državljana druge države članice donesena odluka o zabrani ulaska u navedenoj (prvoj) državi članici?
- 5) U slučaju potvrdnog odgovora na prethodno pitanje, je li člankom 32. Direktive 2004/38 propisana obveza za nadležna upravna tijela države članice da u svakom slučaju dostave zainteresiranom državljaninu druge države članice odluku o protjerivanju na jeziku kojeg razumije, kako bi takav državljanin mogao učinkovito koristiti postupovna prava koja proizlaze iz navedenih odredbi direktive, čak i u slučaju da isti nije postavio zahtjev u tom smislu?

(¹) Direktiva 2004/38/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o pravu građana Unije i članova njihovih obitelji na slobodno kretanje i boravište na području države članice, kojom se izmjenjuje Uredba (EEZ) br. 1612/68 i stavljaju izvan snage direktive 64/221/EEZ, 68/360/EEZ, 72/194/EEZ, 73/148/EEZ, 75/34/EEZ, 75/35/EEZ, 90/364/EEZ, 90/365/EEZ i 93/96/EEZ (SL L 158 od 30. travnja 2004., str. 77.)

(²) Direktiva 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljanina trećih zemalja s nezakonitim boravkom (SL L 348 od 24. prosinca 2008., str. 98.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 4. travnja 2016. uputio Högsta förvaltningsdomstolen (Švedska)
– Bogusława Zaniewicz-Dybeck protiv Pensionsmyndigheten**

(Predmet C-189/16)

(2016/C 211/44)

Jezik postupka: švedski

Sud koji je uputio zahtjev

Högsta förvaltningsdomstolen

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bogusława Zaniewicz-Dybeck

Tuženik: Pensionsmyndigheten

Prethodna pitanja

1. Znače li odredbe iz članka 47. stavka 1. točke (d) Uredbe br. 1408/71⁽¹⁾ da se razdobljima osiguranja navršenima u nekoj drugoj državi članici pri izračunu zajamčene švedske mirovine može pripisati vrijednost mirovine koja odgovara prosječnoj vrijednosti švedskih razdoblja kada nadležno tijelo napravi proporcionalni izračun u skladu s člankom 46. stavkom 2. te uredbe?